ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HADSCH ALI

ΟΤΑΝ ΟΥΡΛΙΑΖΕΙ ΤΟ ΤΣΑΚΑΛΙ...

ΕΙΧΑΜΕ πάει, ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου Ντεμουλέν, νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν παλιό μας φίλο Μπεργκοινιόν, ποὺ ἔμενε, μὲ μιὰ ὶλη Ἀράβων, κοντὰ στὴν περιφέρεια τοῦ Τουαρέγ.

Εἶχαν ἀρχίσει τὸν καιρὸ ἐκεῖνο νὰ μᾶς ἔρχωνται εἰδήσεις παράξενες γι' αὐτόν. Εἶχε διακόψει κάθε ἀλληλογραφία μὲ τοὺς δικούς του καὶ τοὺς φίλους του, εἶχε καταντήσει παράξενος, ἰδιότροπος, μελαγχολικός, μισάνθρωπος. Ἐπικοινονοῦσε μὲ τὸν ἔξω κόσμο μόνο μὲ τὶς ἐπίσημες ἀναφορὲς ποὺ ἔστελνε στὴ στρατιωτική του βάσι.

Βρήκαμε τὸν Μπεργκοινιὸν πολὺ ἀλλαγμένον, ὅπως ἄλλωστε καὶ περιμέναμε. Ἦταν ἀδύνατος, χλωμὸς καὶ φαινόταν πολὺ καταβεβλημένος. Θαλεγε κανεὶς πὼς εἶχε γεράσει κατὰ δέκα χρόνια. Μᾶς ὑποδέχτηκε μὲ κάποια ἀόριστη μελαγχολία...

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας καθίσαμε μαζὺ κ' οἱ τρεῖς στὶς ἐπάλξεις τοῦ φρουρίου τοῦ Ταμανρασσέτ, στὴ λοφοσειρὰ τοῦ Χογγάρ, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένος ὁ Μπεργκοινιὸν μὲ τοὺς ἄντρες του. Εἴμαστε στὴ μέση τῆς μεγάλης ἐρήμου τῆς Σαχάρας, δεκατέσσερες μέρες μακρὰ ἀπ' τὸν πλησιέστερο σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Ὁ ἥλιος, καταδόκκινος, εἶχε μόλις κρυφτεῖ πίσω ἀπ' τὰ μακρινὰ γυμνὰ βουνά, κι' ἡ γρήγορη νύχτα τῶν τροπικῶν εἶχε ἁπλωθῆ κιόλας στὴν ἀπέραντη πεδιάδα.

Ὁ ἀέρας ἦταν ὑγρὸς καὶ ζεστός. Ἡ κουφόβραση ἀνυπόφορη. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη ἠλεκτρισμό.

Ἄξαφνα, κάτω στὴν κοιλάδα τοῦ Βαντί, ἀκούστηκε νὰ οὐρλιάζη βραχνὰ ἕνα τσακάλι...

— Εἶνε κακὸ σημάδι, εἶπε ὁ Ντεμουλέν. Οἱ ἰθαγενεῖς πιστεύουν ὅτι κάποιος θὰ πεθάνη ἅμα οὐρλιάξη ἔτσι τὸ τσακάλι, τὸ ἐντίπτο, ὅπως τὸ λένε στὴ γλῶσσα τους.

Πέρα στὸν ὁρίζοντα, κατὰ τὸ Νότο, μακρυνὲς ἀστραπὲς διαδεχόντουσαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη πίσω ἀπὸ μεγάλα σύννεφα.

Ἄξαφνα ἀκούστηκε σιγανὴ καὶ μελαγχολικὴ ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ Μπεργκοινιόν:

— Θὰ σᾶς πῶ τώρα τὸ μεγάλο μυστικό μου, τὸ μυστικὸ ποὺ θὰ μὲ πάη στὸν τάφο... μᾶς εἶπε. Θὰ καταλάβετε τότε γιατὶ ἄλλαξα, γιατὶ ἔγινα ἔτσι ἀγνώριστος. Ἔτσι ἀκριβῶς, ἀπαράλλαχτα σὰν κι' ἀπόψε, μιὰ βραδυὰ ἀπαράλλαχτη σὰν τὴ σημερινή, οὐρλιασε τὸ τσακάλι ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ὅταν ἐσκότωσα τὸν Μπρυνέ, στὰ καταραμένα ἐρείπια τοῦ Μιριμπέλ...

Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἔκπληξίς μας σὰν ἀκούσαμε τὴν τρομερὴ κι' ἀτροσδόκητη αὐτὴ ὁμολογία ἀπ' τὸ στόμα τοῦ φίλου μας, ποὺ οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Ντεμουλὲν εἴπαμε λέξι.

Ὁ ἀπολοχαγὸς Μπρυνὲ εἶχε ἐξαφανιστεῖ μυστηριωδῶς ἕνα βράδυ στὴ Σαχάρα. Εἶχε βγῆ γιὰ νὰ κάμη μιὰ ἀναγνωρισι, μαζὺ μὲ ἄλλους, καὶ δὲν γύρισε ποτὲ στὴ βάσι του, στὸ Ἔλ-Κολεά.

Κι' ὁ λοχαγὸς Μπεργκοινιὸν ἐξακολούθησε:

— Τὸ μαρτύριό μου ἄρχισε ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ πῆρα ἄδεια καὶ γύρισα στὴ Γαλλία. Ὅταν πῆγα σπίτι μου, στὸ Μεντόν, κατάλαβα ἀπ' τὴν πρώτη μέρα πὼς ἡ γυναῖκα μου, ἡ Μαριόν, δὲν ἦταν ὅπως τὴν εἶχα ἀφήσει. Τὸ σῶμα της τὸ εἶχα κοντά μου, καταλάβαινα ὅμως πολὺ καλὰ πὼς ὁ νοῦς της κι' ἡ καρδιά της ἦσαν ἀλλοῦ. Κατάλαβα πὼς δὲν μ' ἀγαποῦσε πειά.

Σὲ λίγες μέρες ἔψαξα καὶ βρῆκα τὰ γράμματά της... Γράμματα ἐρωτικά, γράμματα τρελλά, φλογερά, γεμάτα πάθος καὶ ὄρκους. Βρῆκα καὶ μιὰ φωτογραφία τῆς Μαριόν, μὲ σινθηματικὰ καὶ μτρδεμένα στοιχεῖα πλάι. Ἦταν ἡ ἀφιέρωσι. Τὴ διάβασα χρησιμοποιώντας δυὸ καθρέφτες. Ἀπ' τὰ γράμματα αὐτὰ κανένα δὲν εἶχε ὁλόκληρη ὑπογραφή. Ἀποκάτω γράφανε μόνο: «Ἀ ρ μ ά ν δ ο ς». Εἶχαν ὅμως ὅλα τὴ σφραγίδα τοῦ στρατιωτικοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἔλ-Κολεά. Τότε κατάλαβα... Ὁ Μπρυνὲ λεγόταν Ἀρμάνδος κι' ἐργαζόταν στὸ «μπυρὸ Ἀράμπ», στὸ στρατιωτικὸ σταθμὸ τοῦ Ἔλ-Κολεά.

Καὶ πῆρα τότε τὴν ἄγρια ἀπόφασι νὰ ἐκδικηθῶ. Στὴ γυναίκα μου δὲν εἶπα τίποτε. Ἔκανα τάχα πὼς εἶχα λάβει ἕνα τηλεγράφημα ἐπείγον, ποὺ μὲ καλοῦσε στὴ θέσι μου, κι' ἔφυγα.

Σιγὰ-σιγά, μὲ προσοχὴ καὶ ὑπομονὴ μεγάλη ἑτοίμασα τὴν ἄγρια ἐκδίκησί μου. Πρῶτα ἐνήργησα νὰ μετατεθῶ στὸ Ἔλ-Κολεά. Ἔπειτα ζήτησα νὰ σχετισθῶ μὲ τὸν Μπρυνέ, νὰ τὸν πάσω φίλο καὶ ν' ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνη του. Τὸ κατάφερα κι' αὐτὸ καὶ τὸν παρακολουθοῦσα ὅπως παρακολουθεῖ ἕνας ἀόρατος ἐχθρὸς τὸ ἀνύποπτο θῦμα του....

Μιὰ μέρα ἐπρότεινα στὸ Μπρυνὲ νὰ πάμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ ἐρείπια τοῦ φρουρίου Μιριμπέλ. Ὁ Μπρυνὲ δέχτηκε πρόθυμα. Καὶ φύγαμε...

Τὸ ταξεῖδι μας στὴν ἔρημο βάσταξε ἐννιὰ μέρες. Ὅταν φτάσαμε στὸ φρούριο τοῦ Μιριμπέλ, εἴδαμε πὼς ἦταν ὅλο ἐρείπια. Οἱ πύργοι, ἡ ἐπάλξεις, οἱ χοντροὶ τοῖχοι ἦσαν μισοπεσμένοι, ἐρειπωμένοι, θαμμένοι ἀπ' τὴν αἰώνια ἄμμο τῆς ἐρήμου.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μᾶς πλησίασε ὁ Ταγιεμπ-μπὲν-Μπραχίμ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μαύρων ποὺ μᾶς συνώδευαν, καὶ μᾶς εἶπε:

— Μὴν πηγαίνετε μακρύτερα, σίντι... Μὴν πᾶτε μέσα! Ὁ Ἀλλὰχ ἀς εἶνε δοξασμένο τὸνομά του καὶ τὸνομα τοῦ Μωάμεθ, τοῦ ἀληθινοῦ προφήτου—τόχει καταραστεῖ αὐτὸ τὸ μέρος...

Ὁ Μπρυνὲ μὲ κύτταξε ἐρωτηματικά. Ἐγὼ δῶς ἐγέλασα, τοῦ εἶπα πὼς αὐτὰ ἦσαν ἀνόητες προλήψεις τῶν ἰθαγενῶν καὶ διέταξα τοὺς ἀνθρώπους μας νὰ μᾶς περιμένουν ἐκεῖ κοντά. Κι' ἀνεβήκαμε τότε μόνοι μας στὰ χαλάσματα τοῦ κάστρου.

Ἡ βαρειὲς σιδερένιες πόρτες ἦσαν ὀρθάνοιχτες. Ἐγὼ μπροστά, ὁ Μπρυνὲ πίσω, μπήκαμε μέσα.

Τὸ μεγάλο φρούριο ἦταν σχεδὸν ὅλο θαμμένο μέσα στὴν ἄμμο. Στὴν τελευταία μεγάλη σάλα, πέρα στὴν ἄκρη τῆς αὐλῆς, οἱ τοῖχοι ἤτανε γεμᾶτοι σκοτεινὲς κηλίδες αἵματος καὶ σημάδια ἀπὸ σφαῖρες...

Κάτω, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐξείχαν ἀνθρώπινοι σκελετοί, ἄσπρα κρανία καὶ κόκκαλα..

Ἀμίλητοι, κυττάζαμε κι' οἱ δυὸ τὸ μακάβριο θέαμα. Τέλος, ἀποφάσισα νὰ μιλήσω. Εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα. Κύτταξα τὸν Μπρυνὲ ποὺ στεκότανε δίπλα μου καὶ δείχνοντάς του τοὺς σκελετοὺς καὶ τἄσπρα κόκκαλα, ποὺτανε σκορπισμένα χάμω, τοῦ εἶπα:

— Κύττα, Μπρυνέ... Οἱ νεκροὶ τοῦ Μιριμπὲ! σοῦ εὔχονται τὸ καλῶς ὥρισες!...

Ὁ Μπρυνὲ γύρισε καὶ μὲ κύτταξε, χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Μιὰ λάμψις τρόμου φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια του κι' ἔσβυσε πάλι ἀμέσως. Ἡ μορφή του εἶχε γίνει χλωμή, σὰν πτῶμα. Ἀρχισε νὰ ἀναπνέη βαρειά. Εἶχε καταλάβει...

—Γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ, Μπεργκοινιόν; εἶπε. Τί σκοπὸ ἔχεις; Τί θέλεις νὰ κάνης;

Ἐγὼ ἔβγαλα τότε τὸ στρατιωτικό μου περιστρόφο καὶ σημάδεψα ἀμέσως τὸ μέτωπό του, τὸ ἄσπρο μέτωπο ποὺ φιλοῦσε ἡ Μαριόν...

—Ἕναν τάφο μεγαλοπρεπῆ, ἕνα θαυμάσιο τάφο διάλεξα γιὰ σένα, Μπρυνέ; τοῦ εἶπα. Σοῦχω ἐξασφαλίσει καὶ τιμητικὴ συνοδεία μεγάλη, ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἄλλους νεκρούς!... Ἔχε γειά, Μπρυνὲ...

Καὶ πυροβόλησα... Ὁ πυροβολισμὸς ἀντήχησε ξηρὰ στοὺς πέτρινους θόλους τοῦ παληοῦ φρουρίου. Κι' ὁ Μπρυνὲ ἔπεσε βαρειὰ πρὸς τὰ πίσω, ἁπάνω στοὺς σωροὺς τῶν ἄλλων σκελετῶν. Τότε γονάτισα δίπλα του καὶ τοὔκλεισα τὰ μάτια, τὰ μάτια τοὔχε φιλήσει ἡ Μαριόν, καὶ χάιδεψα, θυμᾶμαι, τὰ ξανθὰ μαλλιά του. Ἔπειτα, τὴ στιγμὴ ποὺ—ἥσυχος πὼς κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ μάθαινε τί εἶχε γινει—σηκωνόμουνα νὰ φύγω, ἀκούστηκε βραχνὰ, κάτω στὴν κοιλάδα, τὸ τσακάλι...

Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει κιόλας ν' ἁπλώνεται στὴν ἐρημιά. Μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα ἀστραφτε. Κίνησα νὰ φύγω. Στὸ πέρασμά μου μερικὲς πέτρες κατρακύλησαν ἀπ' τὰ ἐρείπια καὶ πέσανε μὲ μουγγὸ δοῦπο στὴν ἄμμο τῆς αὐλῆς... Ἔννοιωσα μιὰ ἀνατριχίλα στὸ κορμί μου... Μοῦ φάνηκε σὰν νὰ μὲ περιστοίχιζαν ἄξαφνα χίλια φαντάσματα... Καθώς ἔφευγα μοῦ φαινόταν πὼς θὰ μ' ἔπιανε ἀπὸ πίσω τὸ χέρι τοῦ Μπρυνέ... Κι' ἀρχισα τότε νὰ τρέχω, νὰ τρέχω σὰν τρελλός!...

Κανεὶς ποτὲ δὲν μὲ ὑποψιάστηκε γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτό. Εἶπα πὼς ὁ φίλος μου χάθηκε μέσα στὰ ἐρείπια καὶ κανεὶς δὲν ἐρεύνησε γι' αὐτόν...

Ὁ Μπεργκοινιὸν σταμάτησε στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴ διήγησί του, σηκώθηκε μ' ὁρμὴ καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα μὲ μεγάλα πηδήματα... Μιὰ μεγάλη λάμψις τῆς ἀστραπῆς φώτισε τότε τὴν ταράτσα ποὺ καθόμαστε. Στὸ σκοτάδι ποὺ τὴ διαδέχτηκε, μιὰ δυνατὴ βροντὴ μᾶς ξεκούφανε γιὰ λίγες στιγμές...

Στὴ νεκρὴ σιγὴ, ποὺ ἀπλώθηκε ἔπειτα στὴν ἀτέραντη ἐρημιά, ἀκούσαμε πάλι τὸ βραχνὸ οὐρλιασμα τοῦ τσακαλιοῦ... Κι' ἀμέσως τὸ διαδέχτηκε ὁ ξερὸς κρότος ἑνὸς πυροβολισμοῦ...

Ὁ Μπεργκοινιὸν εἶχε αὐτοκτονήσει...

Τὴ διάβασα χρησιμοποιώντας δυὸ καθρέφτες

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΝ Μ. ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἀπ' ὅσους διαβάζουν, οἱ περισσότεροι τὸ κάνουν γιὰ διασκέδασι, πιρὰ γιὰ νὰ μορφωθοῦν ἀπ' τὴν ἀνάγνωσι.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Ἡ ζωὴ ἔγινε γιὰ νὰ ἐμπνέη καὶ νὰ αἰσθάνεται τὸν ἔρωτα.

ΜΥΣΣΕ